

4/94
21.vsk.

asi

a

sana

asiasana

informatiotutkimuksen
opiskelijoiden ainejärjestön
udk ry:n äänenkannattaja

osoite:

asiasana
udk ry
informaatiotutkimuksen
laitos
pl 607
33101 tampere

painopaikka:
tehokopiointi
tampere 1994
issn 0356-0139

toimitus:

otto auranen, vast.
riitta eskelinen
johanna järvinen
simo kaupinmäki
björn m. krämarback
käärepää
annika mäenpää
matleena oksman
sami sahramies
markus sommers
matti säteri

valokuvat:

otto auranen
matleena oksman
markus sommers

sisältö:

pääkirjoitus	3
<i>- opiskelijademokratia takaisin udk:hon</i>	
puheenjohtajan palsta	4
<i>- sahramies p-modernisti taitettuna</i>	
raportti digitaalimessuilta	5
<i>- eipä olekaan, levyke hukkui kesken kuumeisen taittosession (13 tuntia)</i>	
etuoikeutettujen lelu vai sorrettujen toivo	6
<i>- toivottavasti juttu internetistä tyydyttää tekniikannälkäisten puutostilan</i>	
juorut.	10
<i>- tämän jälkeen johanna ja käärepää ovat taatusti leivättömän pöydän ääressä</i>	
the final kahvila-arvostelu	14
<i>- tsekatkaa p-moderni taitto</i>	
udk:n (ja laitosneuvoston) päätökset	15
<i>- olivatkohan ne varmasti demokraattisia?</i>	
asiasanan arkistoista	16
<i>- udk: edistyksellinen, demokraattinen ja työväenluokan puolella!</i>	
roskaa kirjastossa	18
<i>- harlekiini-sarja tapaa korkeajännityksen: yeah, tulipa kiimainen novelli!</i>	
valokuvataidetta	29
<i>- udk toimii mesenaattina, tuokaa lisää täytekuvia...</i>	
ei sarjakuvia taaskaan	31
<i>- haukut suoraan tompalle, e-mail litoek@uta.fi</i>	

joukon voimaa

Meikäläisen on pitänyt jo virkansa puolesta repiä koko vuoden paniikkia Asasanan tulevaisudesta, ja viime numeron pääkirjoituskin oli yhtä pitkää rukousta. Nyt voin tyytyväisenä ilmoittaa, että lehdellämme lienee tulevaisuus ja se ei edes ole huono. Uusia toimittajia on lehdellä niin, että voidaan jo puhua toimituskunnasta. *Sing halleluj-ah.*

Uusien tekijöiden myötä lehden tuotantoprosessia on hieman muutettu, mikä varmasti näkyy lehden ulkoasussa. Sisältö on kyllä sitä samaa mitä ennenkin. Tosin juoruvastaavat hurjistuivat rienaamaan UDK:n jäseniä ja osaa laitoksen henkilökunnasta ennenkuulumattomasti. Leivätön pöytä ei liene kaukana.

Uudet työtävät ovat vielä hieman hioutumattomia, ja taittaminen sujui melkoisen soheltamisen merkeissä. Toisaalta porukalla tuntui olevan melko hauskaakin, mikä on käsittääkseni monen ainejärjestölehden piilevä ja nyttemmin kadotettu tarkoituskin. Hauskanpito ei silti todellakaan ole tarkoitettu pelkästään nyt mukana olleelle joukolle. Väistytvä onnellinen päätoimittaja kutsuu siis kaikkia UDK:laisia tuleviin lehdenteko- ja taittosessioihin laitoksen kirjastoon tai mihin nyt ikinä päädytäänkään lehteä tekemään.

Tampereella 27.11.94
Otto Auranen

puheenjohtajan palsta

St. Jorman suojeluksessa

Viimeinen kerta! Näin se aika vierähtää, juurihan ehdin ensimmäisen puhispalstan kirjoittaa, ja nyt olisi sitten jo viimeisen aika... On se niin väärin, että juuri kun oppii rutiinin, ei sillä olekaan enää mitään käyttöä.

Tämän kirjoittamisen aikaan alkaa olla syyskausi loppuillaan, pikkujoulukausi aluillaan (no joo, on jotkut jo aloittaneet aikaisemmin) ja tenttikausi parhaillaan menossa. UDK:kin pikkujoulustaa perinteiseen tapaan ekaluokkalaisten järkkäämänä 30.11. (tämä lehti tosin tuskin ilmestyy ennen sitä). Samassa tilaisuudessa on ei-ihan-nyt-niin-perinteisesti UDK:n vuosikokous, jossa mm. valitaan uusi hallitus. Toivottavasti saamme kasoittain ja kilokaupalla uutta verta ja lihaa järkkäämään asioita, yeah!

En aio vetäytyvänä puheenjohtajana tässä luoda mitään kaikenkattavaa katsausta vuoden aikana tapahtuneisiin tapahtumiin, kunhan vain lakonisesti totean että kaipa noita oli. Toivottavasti saan seuraajankin, siitä ei ole tätä kirjoitettaessa mitään tietoa. Parasta kuitenkin olisi, joten jos kiinnostaa....

Kaikesta kiittäen,

Sami Sahramies,
lehden ilmestymisen aikoihin emeritus

Piti käydä digitaalimessuilla, mutta mentiinkin metsään.

etuoikeutettujen lelu vai sorrettujen toivo

Kiinnostaisiko ajatus maailmanlaajuisesta viestintävälineestä, jota yksikään viranomainen ei keskitetysti valvo ja jossa jokaisella on mahdollisuus olla toimittaja, vieläpä ilman minkäänlaisia journalistisia rajoituksia? Sellainen viestintäväline ei ole utopiaa, vaan on ollut olemassa jo 1960-luvulta lähtien. Korkeakouluja, muita julkishallinnon organisaatioita ja yrityksiä yhdistävä Internet -tietoverkko syntyi Yhdysvalloissa ja on sieltä levinnyt yli 60 maahan.

Otto Auranen

Internet muodostuu toisiinsa kytketyistä tietokoneista. Esimerkiksi Tampereen yliopistossa verkossa voi seikkailla lähestulkoon jokaisella yliopiston mikro-luokissa olevalla päätteellä. Internetiä ei johdeta yhtään mistään eikä yksikään sen solmukohdista ole toista tärkeämpi. Suomessa olevat verkon käyttäjät ovat samassa asemassa kuin Yhdysvalloissa tai Japanissa olevat. Suurin osa käyttäjistä on korkeakoulujen tutkijoita ja opiskelijoita, mutta mukaan on tulossa entistä enemmän korkeakoulujen ulkopuolista väkeä. Verkkoon pääsee vaikka kotoaan, jos omistaa tietokoneen, tarvittavat ohjelmat ja modeemin.

Internetissä on erilaisia osia. Verkon selkäranka ovat uutisryhmät, joissa ei nimestään huolimatta yleensä ole uutisia, vaan keskusteluja ihmisiä kiinnostavista asioista. Täällä kuka tahansa todellakin on toimittaja ja vieläpä sellainen toimittaja, joka voi kirjoittaa mistä tahansa. Tampereen yliopistossa voi lukea ja kirjoittaa artikkeleita yhteensä noin 7000 uutisryhmään. Jokaisella

ryhmällä on oma aihealueensa. Jotkut ryhmistä ovat yliopiston sisäisiä, jotkut Suomen laajuisia, jotkut kansainvälisiä. Uutisryhmien reaaliaikainen vastine on IRC (Internet Relay Chat). Näihin kahteen verrattuna jokin interaktiivisuudellaan leveilevä Mtv:n Mediapeli -ohjelma vaikuttaa lähinnä edesmenneen sosialistisen Romanian ainoan televisiokanavan tuotannolta. Henkilökohtaiseen viestintään Internetissä on kehitetty sähköposti.

Näiden kolmen lisäksi Internetissä on valtava määrä informaatiota, joka on yleensä hajallaan missä sattuu. Tässä mielessä verkko on kuin huonosti hoidettu kirjasto, jossa kukaan ei ole tehnyt kunnon luokitusta. Haluamansa löytäminen voi olla ylivoimainen urakka, jollei edes tiedä mistä etsisi ja miten. Gopher ja WWW ovat ns. informaatiopalvelimia, jotka helpottavat sekavuutta jonkin verran. Niiden avulla Tampereelta voi käydä vaikka eteläamerikkalaisten yliopistojen vastavissa palvelimissa katsomassa, mitä löytyy.

tietoverkko - antiikin kreikan paluu?

Internet vaikuttaa täysin demokraattisen viestinnän mallikappaleelta, antiikin Kreikan suoran demokratian paluulta. Mutta kreikkalainen demokratiakin oli tarkoitettu vain vapaille miehille. Internetin nykyiset 20-30 miljoonaa käyttäjääkään eivät ole kovinkaan suuri osa planeetalle ahtautuneista viidestä miljardista ihmisestä. Tuleeko Internetistä koskaan maailman kaikkia ihmisiä yhdistävä viestintäväline?

Tampereen yliopiston tietokonekeskuksen ohjelmoija, tietojenkäsittelyopin opiskelija Sami Köykkä ei usko tällaista tapahtuvan ainakaan lähivuosina. Hänen mielestään ikänsä tietokoneita käyttäneiden on vaikea tajuta maallikoiden ongelmia. "Siinä vaiheessa kun Internetin käyttö on videonauhurin kellon oikeaan aikaan asettamista helpompaa, siitä saattaa olla kaikkien teollistuneiden maiden kansalaisten yhdistäjäksi. Maailmas-

sa on kuitenkin valitettavasti vielä paljon ihmisiä, joille pelkkä puhelinkin on vielä ylläilyä. Tällaisten ihmisten saaminen verkon ulottuville tulee vielä kestämään kauan, ellei peräti ikuisesti.”

Tiedotusopin jatko-opiskelijalla, yht.lis. **Jorma Mäntylällä**kin on varsin kriittinen näkemys Internetin kyvystä tavoittaa ne, jotka tällaista suoran demokratian muotoa eniten tarvitsisivat. ”Ei Internet kaikkia maailman ihmisiä yhdistä, vain rikkaiden maiden kansalaisia ja kehittyneissäkin maissa lähinnä yhteiskunnan eliittiä”, hän sanoo. Mäntylän mukaan tällä hetkellä ilmaiseen käyttöön perustuva Internet an-

taa kuitenkin sen mahdollisuuden, että siitä tulee demokratiaa ja sananvapautta lisäävä media. Tätä mahdollisuutta pitäisi vain hänen mielestään suojella aktiivisella viestintäpolitiikalla.

kuka määrää internetissä

Jos verkossa on lähinnä etuoikeutettujen yhteiskuntien eliittiä eli korkeasti koulutettuja ihmisiä, joilla muutenkin on hyvät asemat yhteiskunnassa, niin eivätkö he pääse myös määrittelemään, millaiseksi Internet muotoutuu? Ainakin suomalaisissa uutisryhmissä keskustelvat lähinnä tekniikan opiskelijat ja insinöörit. Ei ole harvinaista

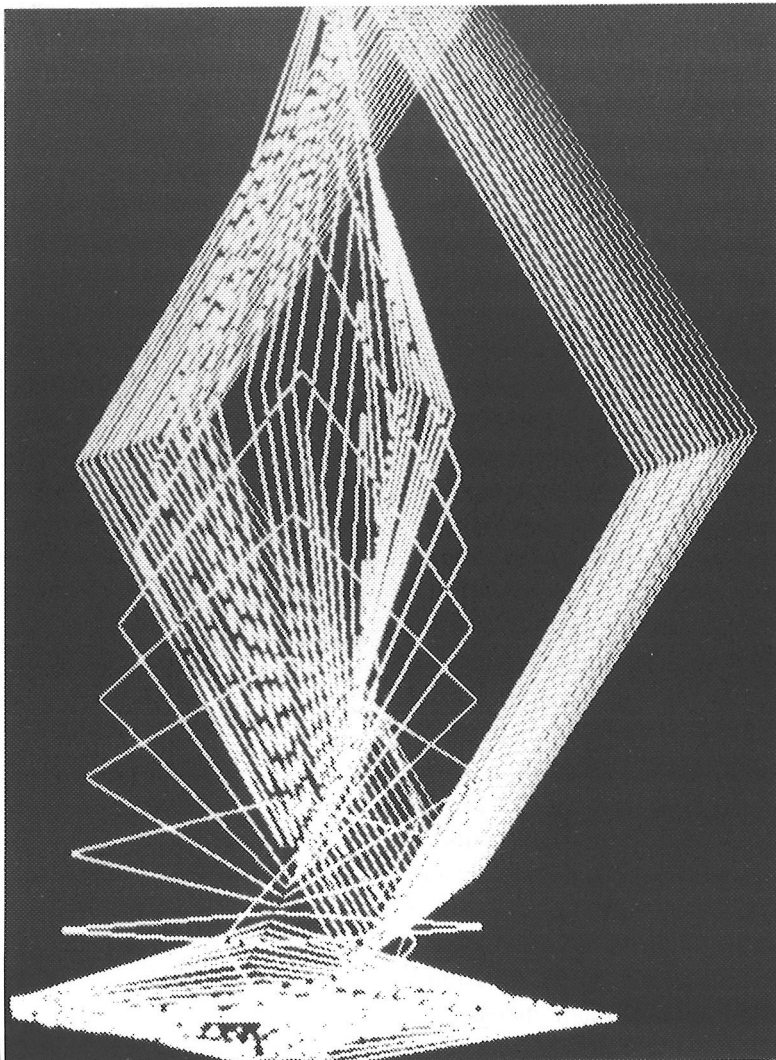
törmätä uutisryhmissä verkko-veteraaneihin, joiden mukaan pahinta verkossa ovat peruskoululaiset. Internetin vapaudesta tuleekin äkkiä vain vähintään jonkin aikaa verkossa olleiden vapautta.

Köykan mukaan sekä uutisryhmiä että IRC:sta löytyy sulkeutuneita kuppikuntia, joissa tulokkaat joutuvat maalitauluiksi. Tämä aiheuttaa myös sen, että yhden säännöt eivät ole toisen säännöt. Kirjoittamattomat säännöt ja Internetin epävirallinen käytössäännöstö, ns. netiketti, ovatkin varsin venyviä käsitteitä. Internetissä kuuluu siis joskus niidenkin ääni, jotka eivät mahdu valkoisen konservatiivisen heteromiehen lokeroon.

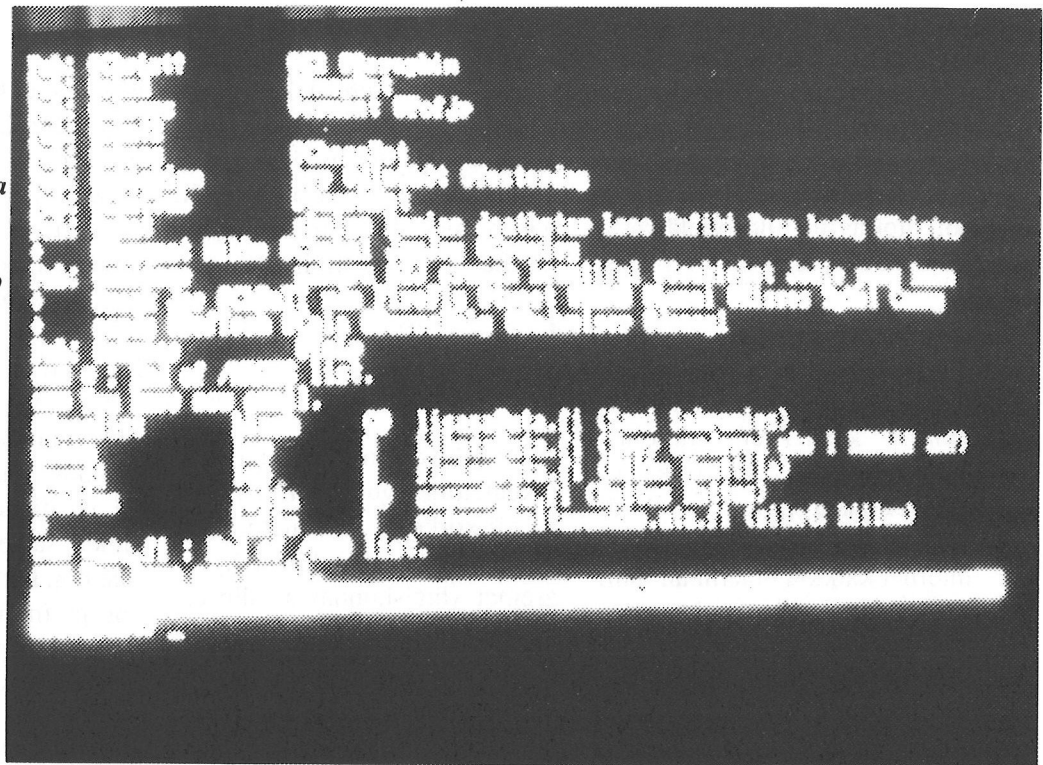
”En pysty mitenkään havaitsemaan ihmisten rotua tai uskontoa verkon yli, ellei sitten ole kyseessä asiaa koskeva väittely. Seksuaaliset vähemmistöt ovat hyvin edustettuina verkossa - näistä asioista käydään jatkuvasti kiivaitakin keskusteluja. Monissa paikoissa näkemys on tosin erittäin akateeminen - tämä on ehkä tähän asti ollut suurin käyttäjiä yhdistävä tekijä. Miehiä on verkossa suuri enemmistö, mutta viime aikoina naisetkin ovat alkaneet osallistua aktiivisesti verkkotoimintaan”, Köykkä sanoo.

Viranomaisten valvonnan puuttumista pidetään monesti todisteena Internetin demokraattisuudesta. Demokratian kääntöpuolella on sitten väärinkäytösten vaara, huraan netiketin unohtaminen. Täytyykö esimerkiksi skinheadeille antaa oikeus solvata pakolaisia verkossa? ”Nettihäiriköitä” on verkossa ollut ja tulee olemaankin.

Tästä huolimatta Köykkä ja Män-

*Nörtit korvaavat
"oikeiden" ihmis-
suhteiden puuttetta
keskustelemalla
reaaliaikaisesti
netissä. IRC-sessio
käynnissä.*

tylä eivät ole mitenkään ihastuneita viranomaisvalvonnan ajatuksesta. Selvästi rikollisissa tapauksissa Mäntylä tekisi poikkeuksen. Hänen mielestään tärkeämpää olisi kuitenkin lisätä toimituksellista aineistoa Internetissä: "Nykytilanne on sekä etu että haitta. Kuka tahansa saa nykyään äänensä kuuluviin Internetissä, mutta taso on valittavan usein sen mukaista. Ammattimaisesti toimitetun aineiston lisääminen olisi avain tason nousulle."

verkon tulevaisuus huolestuttaa

Kaapelitelevisio alkuajoina monet olivat innoissaan välineen tuomista demokraattisista mahdollisuuksista. Oli mahdollista luoda ns. "wired nation", jossa ihmiset olisivat kotoaan yhteydessä toisiinsa sekä poliitikkoihin ja viranomaisiin. Kansanedustajien luottamus olisi voitu mitata vaikka joka viikko kotiaänestyksillä tai saada toisistaan eristyneet ihmiset toimimaan yhdessä.

Kaapelitelevisioiden kaupallistuminen tuhosi moiset suunnitelmat. Niistä tuli pääosin mainoksia tai liittymämaksuin rahoitettuja, halpaa puppuohjelmaa lähettäviä roskakanavia muiden kanavien joukkoon. Nyt Internet antaa samanlaisen lupauksen demokratiasta ja tasa-arvosta kuin kaapelitelevisio aikanaan ja se on myös vaarassa läpikapitalisoitua samalla tavalla. Alusta loppuun asti ilmainen monen kymmenen miljoonan ihmisen media on houkutteleva kohde yrityksille. Ensimmäisiä mainoksia on jo ollut uutisryhmissä.

Sami Köykkä ei usko Internetin katoavan sellaisena kuin se nyt on, vaikka jotkut ovat jo ehtineet hänen mukaansa pelätä sen muuttuvan suureksi maailmanlaajuiseksi ostoskanavaksi. Hänestä on todennäköisempää, että Internet jakaantuu ilmaisen ja maksullisen palvelun vyöhykkeiksi, jotka voivat vielä hyötyä toisistaan. Käyttäjät hakevat pal-

veluita maksulliselta puolelta, ja maksupalveluiden tarjoajille on etua siitä, että ilmainen vyöhyke pitää ihmisiä - mahdollisia ostajia - verkossa.

Jorma Mäntylän näkemys verkon tulevaisuudesta on vähän pessimistisempi. "Internetin nopea kasvu ja sen ilmeinen demokraattisuus perustuu siihen, ettei verkko ole kaupallinen. Kaupallistuminen ei ehkä tuhoaisi Internetiä, mutta rajoittaisi palveluiden saatavuutta ja vaientaisi ne joilla ei ole rahaa", hän pelkää.

Mäntylä peräänkuuluttaa "sananvapautta ja demokratiaa kannattavilta puolueilta ja kansalaisjärjestöiltä" yhteistä suunnitelmaa, jolla voitaisiin torjua Internetin täydellinen kaupallistuminen. Suomessa siitä voitaisiin hänen mielestään kehittää kaikkien kansalaisten saatavilla oleva peruspalvelu, jossa voisi olla myös maksullisia lisäpalveluja.

"Ongelma on vain siinä, että esimerkiksi vasemmistopuolueissa ei puoluekoneistotasolla ymmärretä näitä tietoverkkoasioita ja siksi ei ole mitään rationaalista strategiaa vuosikymmenen tärkeimmässä viestintäpoliittisessa kysymyksessä", kritisoi Mäntylä. Valtiovaltakin on hänen mielestään Suomessa lähtenyt antaa mennä -linjalle eikä ole lunut minkäänlaista kansallista tietoverkkostrategiaa.

Uhkia siis riittää, mutta Internetin käyttäjät eivät kuitenkaan ole täysin voimaton ja aivoton joukko. Sami Köykkä muistaa lukeneensa eräästä uutisryhmästä lohdullisen näkemyksen verkon tulevaisuudesta: "Jos Internet katoaa sellaisena kuin me sen tunemme, voimme aina aloittaa uudestaan alusta mikrotietokoneiden ja modeemien avulla."

juorut.

Juoruvastaavat *Johanna Järvinen* ja *Käärepää* ovat jo toisen kerran liittoutuneet UDK:laisten törttöilyjen paljastamiseksi. Vaviskaa!

Teekkarimagneettina kunnostautunut **Anne Ruokamo** on luomassa läheisiä suhteita myös laitoksemme vanhempaan henkilökuntaan. Anne on ennättänyt kerätä pisteitä jo ainakin professori **Vakkarilta**. Eräällä luennolla professorilta uupui kalvotussi, jonka Anne ”Tarvitsetko taitettavaa karttakeppiä” Ruokamo kaivoi nopsasti kynäkotelostaan. Lupaavasta alusta rohkaistuneena Anne uskaltautui kokeilemaan viehätysvoimaansa muillakin ta-
hoilla.

Niinpä eräänä päivänä Anne ilmestyi Attilan kahvioon silmät loistaen. Hän oli ollut lehtori **Kai Ekholmin** kanssa ”printtalemassa” - yli tunnin. Kaitsu oli myös ilmaissut halunsa vehkeidensä (Macciensä, oletettavasti?) esittelyyn. Ekholm on kokeillut samaa taktiikkaa myös vanhempaan tieteenharjoittajaan **Sonjaan**. Omien sanojensa mukaan Sonja on näpelöinyt lehtorin vehkeitä ”aika paljonkin” ollessaan miehen ”tutkimusapulaisena”. Onkohan Kaitsun viidenkymppin villitys hiukan etuajassa?

Lehden mennessä painoon saimme juuri kuulla, että Anne on saamassa kotiin ihan oman ”printerin”, voidakseen printtailla yötä päivää. Tietenkin mustesuihku. Erittäin suorituskykyinen ja väsymätön.

Ykköset ovatkin kiitettävästi kunnostautuneet juorusaralla muutenkin. **Päivikki Pesari** niittää mainetta miesrintamalla: Domman bileiden jatkoilla Honkkarissa Päivikki antoi puhelinnumerosa tuntemattomaksi jääneelle miehelle. Mies ei kuitenkaan ole se sama, joka nykyään vastailee Päivikin puhelimeen. Tahti on niin kova, ettei

jäi yksin baariin, tytön hävittyä ”parempiin suihin”. Seuraava havainto Annikasta oli maanantaina Attilan kahvilassa.

Riitta Eskelinen, ex-teini Kuopiosta on puolestaan herättänyt huomiota monipuolisilla kiinnostuksen kohteillaan: hänet on nähty kieriskelemässä solunsa lattialla kuopiolaisten tyttöystävänsä kanssa, ja mitä olikaan puhe 800 teekkarista ja tiettyjen vaatekap-

vät Johanna ja Käärepääkään tahdo pysyä perässä.

Annika Mäenpää ei kannata ottaa mukaan illanviettoon, jos haluaa bailausseuraa. Annika nimittäin saattaa liuetta salaperäisesti illan aikana, kuten kävi eräänä lauantai-iltana. Deitti

paleitten ”hukkaamisesta” bommareissa, ja mitä tapahtuikaan kyseisten bileiden jälkeen läheisessä metsikössä? Mutta Riittaahan eivät kuulemma kivespussit kiinnosta. Miksiköhän ex-teini silti viihtyy niin hyvin TTKK:n mikroluokissa sato-

jen teekkareiden huomion keskipisteenä? "Hei voisitsä näyttää mulle kuinka printataan?"

Olli "Voit tulla meille yöksi" Perolaa kannattaa varoa. Olli tarjoaa yösijaa pulaan joutuneille neitosille. Tietävästi hän on onnistunutkin ainakin kerran. YTHS:n bileistä ei Oulun ihmehen tarvinnut lähteä yksin. **Matleena "Silloin vielä kunniallisesti melkein naimisissa"** Oksman narisutteli Ollin hetekkaa yön pimeinä tunteina. Siis vinkki! Jos olet nainen ja ilman yösijaa, Olli auttaa.

Laitoksemme hehkeät neitokset ovat valittaneet Käärepäälle, että joidenkin uusien opiskelijapoikien kanssa on aivan mahdollonta harrastaa säkenöivää silmäpeliä. Tyttöset yrittävät epätoivoisesti hakea katsekontaktia salskeisiin uroksiin, mutta turhaan. Pojat kuulemma sivuuttavat heidät kylmästi teeskennellen, etteivät muka edes tuntisi. Mustalle listalle ovat kuulemamme mukaan joutuneet mm. **Mikael Vakkari** ja **Perttu Makkonen**. Mikähän on miehissä "vikana" kun eivät kiinnostu kukkeista sulottaristamme...

Minna Hokkasella on kyyti-ongelmia: taannoisen Senssi-ilan jälkeen Minna löysi itsensä

Hervannan sijasta Lukonmäestä, ja edessä oli ankea kävelymatka.

Ekavuotisten luuserilista:

Samu Tuomisto on nähty useaan otteeseen L.A. Garagessa.

Markus Sommers on ottanut valokuvia mm. puolipukeisista miehistä.

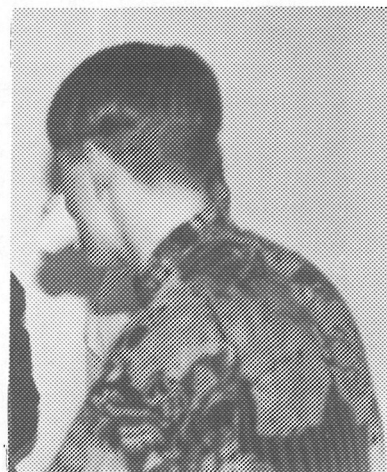
Pia Chydenius jätti **Repan** tentin väliin.

Annika Enholm haluaa kuulemma elämää Helsingissä vietettyjen opiskeluntäyteisten vuosien jälkeen.

Muut ykköset eivät sitten olekaan tehneet mitään huomionarvoista, joka olisi saavuttanut Johannan ja Käärepään hörökorvat.

Ville Brusi ei ole enää näkymätön mies: hän on jopa harjoittanut opintoja tänä syksynä. Muistakin harrastuksistaan Ville kertoilee avoimesti: "Sopii kuin nyrkki perseeseen" -tokaisu sai taannoin pullakahvin juuttumaan kahviseurueen kurkkuihin.

Otto Aurasen ja **Sami Sahramiehen** mustasukkaisuusdraama on puhuttanut ihmisiä koko syksyn. Ensimmäiset epäilykset salatusta suhteesta heräilivät, kun Samin kuultiin jatkuvasti utelevan Oton myöhäisistä menoista. Nopeasti mies huomasi Oton viihtyvän erityisesti **Pauliina Murtosen** seurassa. Epäily kasvoi päivä päivältä, kun Otto huolettomasti kerta kerran jälkeen ilmoitti lähtevänsä milloin mihinkin, aina Pauliinan kanssa. Sami tästä riemastuneena yltyi yhäti enemmän huomauttelemaan asiasta, johon Otto aina kiusaantuneena vastasi jotain "ystävistä vaan" tms. valetta. Samin mustasukkaisuus nousi uusiin sfääreihin toisen, vieläkin värikkäämmän suhteen paljastuessa: Otto on toistu-

vasti parjannut **Kaitsua** lehdesä, ja Kaitsu on kieltäytynyt ostamasta Asiasanaa. Mistähän johtuu tämä vihanpito ja kuka on mahtanut kirjoittaa rienaavan "Otto on (piilo)homo" -sloganin Asiasana-ilmoitukseen Informaatiotutkimuksen laitoksen seinällä? Nytemmin Kaitsu on yrittänyt kaiketi testata attraktiivisuuttaan printtailemalla nuorempien naispuolisten opiskelijoiden kanssa.

Ajoittaista lämpenemistäkin on **Oton** ja **Samin** suhteessa huomattu. Taannoisten **Annen** luona pidettyjen illanistujaiden jälkeen pojat kohteliaasti kieltäytyivät jatkoista ja lähtivät yhdessä kotiin, omien sanojensa mukaan "homostelemaan". Älyttömän herkkää.

Mutta kuten sanottu, lämpeneminen on ollut vain ajoittaista, viimeisimpien tietojen mukaan suhde on jälleen pahasti menossa metsään: eräänä perjantai-iltana pari viikkoa sitten Otto, **Harri Alanne** ja **Matti Säteri** olivat "poikien kesken" saunomassa Harrin luona. Vieläkin tuorempi tieto kertoo Oton viettäneen lauantai-iltaa sängyssä kahden (2) naispuolisen henkilön kanssa - videoita katsellen... jätettäköön sänkykumppanien nimet ainoastaan **Johanna Järvisen** ja

"Ei, mä en enää kestä tätä paskaa, lopettaisivat jo!"

Käärepään tietoon lisä-spekulaatioiden rohkaisemiseksi. Murtuneen Saminkin tiedetään hakeutuneen naispuolisten seuralaisten syleihin.

Koska **Matti Säteri** on nykyään ns. vapaa, ei häneltä ole ottajia puuttunut, ja UDK:n kymmenen kärjessä -sinkkulistasta näyttääkin nykyään tältä:

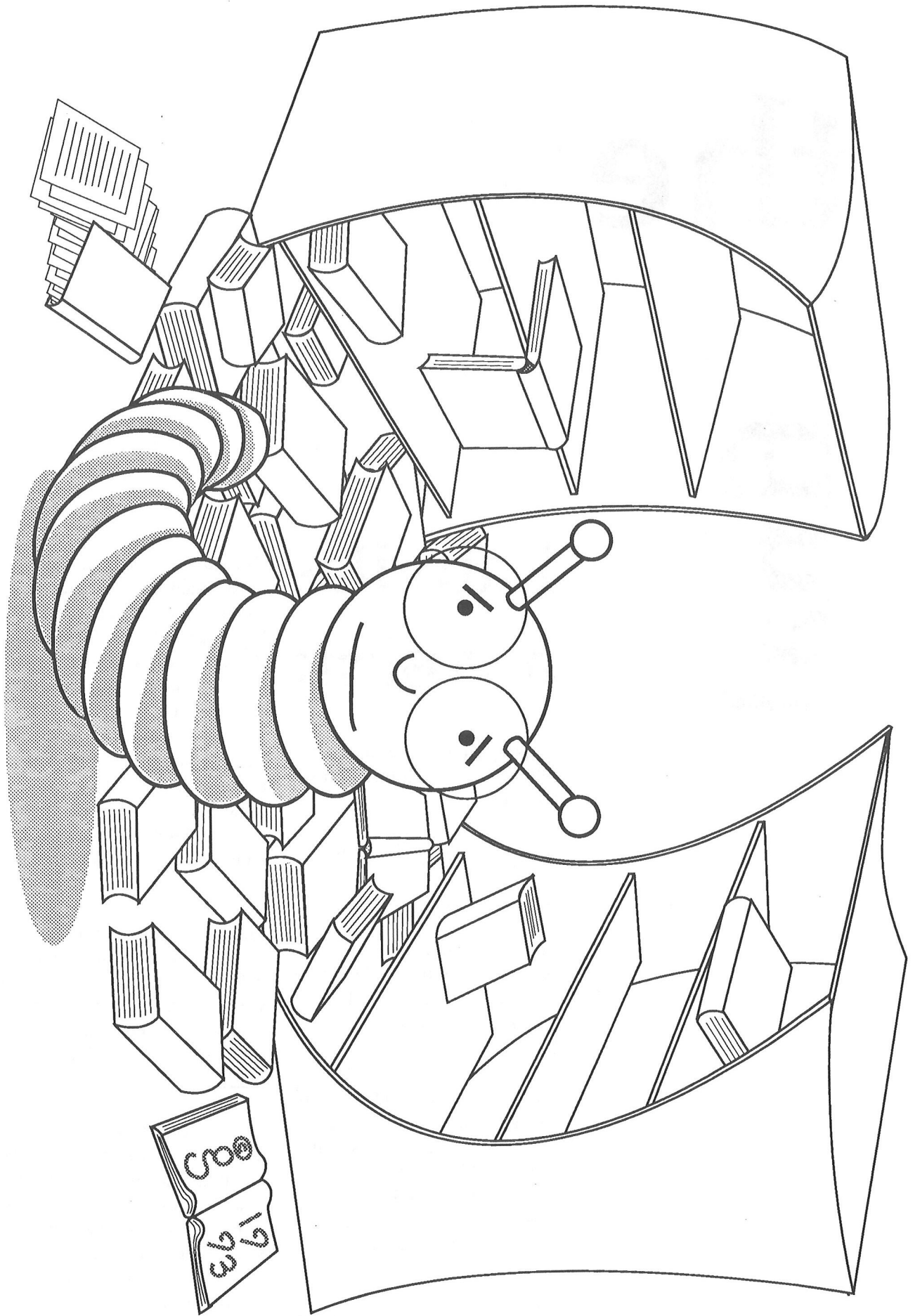
1. Matti Säteri
2. Matti Säteri
3. Matti Säteri
4. Matti Säteri
5. Matti Säteri
6. Matti Säteri
7. Matti Säteri
8. Matti Säteri
9. Matti Säteri
10. Matti Säteri

Pirkanmaan panokoneella on nykyään muitakin ongelmia kuin hätistellä ympäriltään niitä naisia, miehiä, sikiöitä, miekka-valaita, pehmoleluja ynnä nave-

tan kannatinparruja, jotka ehdottomasti haluavat saada kunnian olla **Seksi-Säterin** kanssa sukupuolisessa kanssakäymisessä. Matin uusi ja kompakti "hiuksia vain nimeksi" -kampaus on nimittäin aiheuttanut ongelmia. Mies paljasti probleemansa taannoin Attilan kuppilassa, josta on ilmeisesti tullut jonkinlainen UDK-juorujen päälevityspaikka. Kulttuurivastaavan kertoman mukaan uusi kampaus on muuten cool, mutta aamuisin tarvittaisiin harja tai antistaattinen liina, kun päälaen pahalainen tuppaa keräämään pölyä yön aikana. Ehkäpä joku Mattia tavoittelevista...ööh...objekteista keksii päälaellekin öiden ajaksi sen veran vilkasta käyttöä, ettei pölyä enää ehdi kerääntyä.

Johanna ja Käärepää ovat jo pitemmän aikaa tarkkailleet UDK:n ex-puheenjohtaja **Sonjan** ja piak-

koin ex-puheenjohtaja **Samin** ajoittain leimahtelevaa salasuhdetta. Tammikuisella Budapestin reissulla pariskunta "lähti nukkumaan" yksissä tuuminepäilyttävän usein. Kyseisellä matkalla tosin oli mukana myös **Kaitsu...** kenties Sonjan "tutkimusapulaisten" hommakin "neuvoteltiin" matkan aikana. Samin ja Sonjan kesä kului suhdetta jäähdytellessä, vaikka Samin motiivit hakeutua Helsinkiin harjoitteluun eivät liene olleet täysin ammatillisia: Sonjahan on kotoisin Vantaalta... Ex-puhikset löysivät toisensa uudelleen **Otto Aurasen** syntymäpäiväbileissä. Jou-talon disko kutsui muita, mutta Sami ja Sonja jäivät vierekkäin Oton sängylle istumaan piittaamatta lainkaan muiden tietäväisistä virmistyksistä. Tällä kertaa oli sitten Oton vuoro olla mustasukkainen.

the

final

kahvila- arvostelu

Eväsreppu - Pirkanmaan hotelli- ja ravintolaoppilaitoksen kahvila

Avoinna: ma-pe 7.30-16.30

Osoite: Tullintori

Sijainti: Mylläreiden puoleisessa päässä Tullintorin rakennusta. (OA) Jos löydät Pub Ellun Kanan, kahvila sijaitsee kulman takana. (MS)

Tilat: 25 istumapaikkaa, valoisaa. Yhdelläseinällä ikkunat koko seinän kokoiset. Uusiasiallinen sisustus. (OA) Eteisaulan jatke, ihmisiä tulee jostakin ja menee johonkin. Pistäytymis- ja välitunninviettopaikka. (MS)

Palvelu: Itsepalvelu. (OA) Opiskelijavoi-min hoidettua. Henkilökunta siis nuorta ja rutinoitumatonta. (MS)

Valikoima: Muutama mehu ja limsa, kaakaota, kahvia, teetä, leivoksia. Keitto erikoisuutena. Hieman rajoittunut valikoimasiis. (OA) Suppea. Viittä-kuutta lajia leivonnaisia - yhteenlaskettuna suolaiset ja makeat! (MS)

Hinnat: Kaakao 2,50 mk, kakunpala 5 mk. Halvempaa kuin yliopistolla. (OA) Jopa edullisemmat kuin yliopistolla. ISO kahvi 2,50 mk, toscakakku 4 mk. (MS)

Laatu: Kaakao pussikaakaota, melko asiallinen maku. Kakunpala hieman kuiva, ei kuitenkaan vanha. (OA) Kahvi tuoretta, toscakakku maistuvaa, jäävedestä ovat jäät sulaneet - paha moka! (MS)

Muuta: Ruokaa voi myös ostaa kotiin. (OA) Järkyttävää musiikkia (varmaan 957:n sponsorimaa) Yllättävän valoisaa, avaruuden illuusio syntyy surista, säleverhotuista ikkunoista. WC sijaitsee Ellun kanan tiloissa - kahvilta pääsee suoraan oluelle! (MS)

*Otto Auranen
Matti Säteri*

udk:n johtokunnan päätökset

8.9. - 27.10.1994

Päätökset 8.9.:

Velvoitettiin Niina Järvenmäki ottamaan selvää taloudenhoitaja Katri Sandholmin olinpaikasta ja yhteystiedoista. Päätettiin pitää UDK:n ylimääräinen yleiskokous 29.9. klo 17 Attilan ainejärjestöhuoneessa. Päätettiin ostaa jonkin verran ruokaa UDK:n tutustumisbileisiin. Samalla päätettiin, että virvokkeita ei todellakaan enää osteta UDK:n rahoilla.

Päätettiin kartoittaa opiskelijoiden kiinnostusta "Informaatiotutkimus"-t-paitoja kohtaan. Päätettiin, että UDK järjestää syksyn aikana useamman Unix-kurssin.

Päätökset 6.10.:

Päätettiin valita Sami Sahramies tiedekuntaneuvoston jäseneksi ja Päivi Laaksonen laitosneuvoston jäseneksi vuodeksi 1995. Loput nimitykset siirrettiin käsiteltäväksi seuraavissa kokouksissa. Päätettiin tehdä mainoksia ensi tammikuun Budapestin symposiumista. Samalla päätettiin, että UDK:n avustuksen määrä Budapestiin lähtijöille on 500 markkaa/opiskelija, jos matkaan lähtee korkeintaan viisi henkeä. Päätettiin järjestää UDK:n bileet 19.10. Domuksen klubilla klo 19, ja valtuutettiin Niina Järvenmäki ja Outi Harjunen ostamaan bileisiin ruokaa enintään 300 markalla. Päätettiin siirtää "Informaatiotutkimus"-t-paitojen mahdollinen tilaus seuraavan kokouksen asiaksi.

Päätökset 27.10.:

Päätettiin pitää vuosikokous ensimmäisen vuoden opiskelijoiden järjestämän pikkujoulun yhteydessä. Velvoitettiin Matti Säteri ottamaan selvää "Informaatiotutkimus"-t-paitojen tilauksen ehdoista R-Collectionista.

UDK:n ylimääräinen yleiskokous 29.9., päätökset:

Myönnettiin Katri Sandholmille vapautus taloudenhoitajan tehtävistä. Valittiin uudeksi taloudenhoitajaksi Niina Järvenmäki.

laitosneuvoston päätökset 4.10.:

Hyväksyttiin vuosien 1996-99 toiminta- ja taloussuunnitelma sekä vuoden 1996 henkilöstösuunnitelma eräin muutoksin.

Päätettiin ehdottaa Tampereen yliopiston valtuustolle, että se nimittäisi yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan tiedekuntaneuvostoon professori Pertti Vakkarin ja lehtorin Mirja Iivosen (Iivosen varajäseneksi assistentti Jaana Kristensenin).

Päätettiin, että yhteiskuntatieteiden kandidaatin tutkintoon kuuluvien tutkielmien arvostelu siirretään laitoksen johtajan ratkaistavaksi. Kandidaatintutkinnon tutkielmiin sovelletaan samaa oikaisumenettelyä kuin pro gradu -tutkielmiin.

UDK:n johtokunta on kokoontunut myös 3.11. ja 17.11., mutta saamattomat sihteerit eivät olleet AS:n deadlineen 25.11. mennessä onnistuneet suoriutumaan sellaisesta palikkatestistä kuin pöytäkirjan kirjoittamisesta. Lienee tarvetta uudelle yleisopintokurssille: kokouspöytäkirjan kirjoittaminen (luennot 24 t, harjoitukset 12 t ja kirjallisuus, laajuus 3 ov).

Hämmästelkää myös laitosneuvoston uutta ja demokraattista tyyliä. Syksyn pöytäkirjoja ei ole hukassa, vaan koko lukukauden aikana on todellakin urakoitu kokonaista yhdessä (1) kokouksessa. Ovatko käsiteltävät asiat loppuneet kesken vai onko laitoksen johtajalle delegoitu muutakin jonninjoutavaa kuin gradujen hyväksyminen, tiedustele siltoja takanaan polttava väistyvä päätöimittaja.

asiasanan arkistoista

Tästä numerosta lähtien Asiasana julkaisee uudelleen juttuja 20, 15 ja 10 vuoden takaa. Juttujen valinnalla pyritään rekonstruoimaan kulloisenkin ajankohdan "Zeitgeist" mahdollisimman osuvasti. Repikää tästä.

20 vuotta sitten

ilmestyi Asiasana 1/74, kaikkien aikojen ensimmäinen numero.

Ote jutusta "Tavoitteena demokraattinen kirjasto":

"...Kirjastolaitos on olennainen osa suomalaisen kulttuurin kenttää ja siinä heijastuvat myös samat ristiriidat kuin muuallakin suomalaisessa yhteiskunnassa. samalla tavalla kuin EEC-sopimus tulee vaikuttamaan kielteisesti talouskehitykseen ja työntekijöiden asemaan, samalla tavalla EEC-sopimuksen haittavaikutukset tulevat näkymään Suomen kulttuurikentässä.

Länsimaiset standardoidut kulttuurituotteet tulivat entistä enemmän markkinoillemme ja edistyksellisillä kansallisilla kulttuurituotteillamme tulee olemaan kovat ajat. Kulttuurin alueella havaittiin vuoden 1973 aikana voimakkaita konservatiivisia taaksepäinvetoja, joiden johdossa olivat opetusministeri Marjatta Väänänen ja maan oikeisto-

voimat kivikautisine asenteineen.

Kirjastolaitoksen piirissä eivät edistyksen ja taantumuksen välillä käytävät taistelut ole aina olleet niin selvästi edellä kuin muilla kulttuurin alueilla (yleisradio, elokuva, teatteri). Monet kirjastolautakuntien jäsenet, jotka ovat edustaneet erilaisia poliittisia puolueita, ovat ilmoittaneet oudosti, että lautakunnat ovat olleet yleensä yksimielisiä kuin sopuisa suurperhe. Suurissa kirjastoissa kirjastonjohtajat ovat ihmetelleet vaatimuksia henkilökuntaneuvostoista ja luottamusmiehistä sanoen, että kirjastossa ovat kaikki sopuisasti samassa veneessä. Kirjavalintakeskusteluissa ei ole useinkaan kiinnitetty huomiota kirjallisuuden osana joukkotiedotustajana sen poliittisia funktioita. On kuviteltu, että ristiriita kirjallisuudessa olisi ns. eliittikirjallisuuden ja massakirjallisuuden välillä. Ei ole tajuttu sitä, että kirjallisuudessa kuin muillakin kulttuurin alueilla ristiriita on demokraattisen ja taantumuksellisen kulttuuri-

tuotteen välillä.

Alussa mainitut mietinnöt korostavat kirjastojen merkitystä monipuolisena kunnallisena kulttuurin jakelupisteenä. Kirjastoalalla työskentelevien demokraattisten kirjastotyöntekijöiden on kiinnitettävä entistä enemmän huomiota demokraattisten kulttuurituotteiden edistämiseen (kirjoihin, lehtiin, elokuviin, levyihin, teatteriesityksiin...)...

15 vuotta sitten

(Asiasana 2/79)

Ote jutusta "Lastut lentävät" :

"...Varsinainen keskustelusuma on koskettanut bibliografista tehtävää, jossa Tampella tänään-lehden luettelointi, luokitus ja indeksointi ei ole isommin päästänyt opiskelijoita motivoitumaan tehtäväänsä. Sen sijaan vaihtoehtona esiintyvistä kirjallisuus katsauksesta ei juuri kellään tunnu olevan tarkkaa tietoa. Ainoa "tieto", joka laitoksella huhuna kulkee, on pelottelu, että kirjallisuuskatsaus teettää mahdollottomasti töitä! Kuitenkin opoiskelijat suhtautuisivat varmasti aivan eri tavoin tehtävään, jonka he kokisivat sekä itselleen että muille hyödylliseksi ja jonka aiheen he itse voisivat valita. Kirjallisuuskatsauksesta siis kaitavaan tosiasiatietoa..."

10 vuotta sitten

(Asiasana 4/84)

Ote jutusta "His Master's Voice part 4 - Kirjastonhoitajattaren seikkailuja":

"...Kauhusta jäykistyneenä käperryin kyykkyy Mestari Vir-

ran olohuoneen verhojen rtaakse. Mestarin meedioleski, cagneykasvoinen poliisi, kirjastoasiakas sekä neljä muuta miestä repäisivät verhot yhdessä sivuun ja tuijottivat hämmästyneinä itkuisia kasvojani.

- "Kuulkaa, anteeksi... tässä on nyt joku väärinkäsitys... minä vain..."

- "Ei mitään mutinoita, kyllä me tämän uteliaan kirjastorotan tunemme. Tule Adolf, sidotaan hänet ja heitetään kellarin muiden hiirulaisten joukkoon."

Kirjastossa käynyt mies otti tilanteen nopeasti hallintaansa ja yhdessä Adolf-poliisin kanssa he ryhtyivät kiskomaan minua eteiseen, samalla kun kirjastomies yritti selittää säikähtyneelle leskelle, kuka minä olin.

Lesken puoleen kääntyen sopeisin viattomuuttani, mutta se ei tehonnut. Adolf ja Karl (kuten kuulin Adolfin häntä kutsuvan) riuhtoivat minut perässään portaita alas pimeään kellariin. Istutettuaan minut tuoliin he sitoivat käteni ja jalkani.

- "Turha yrittää huutaa apua", murahti Karl - lähimmät naapurit ovat viiden kilometrin päässä"...

Astuin sisään kirjaston ovesta ja teroitin itselleni, että olin saapunut työpaikalleni. Asia saattaa tuntua vähäpätöiseltä, mutta sitä se olikin. Vähäpätöiseltä ei sen sijaan tuntunut jyskytys takaraivossani, jonne räkäinen porukka ääriradikaaleja aivosoluja tuntui pistäneen pystyyn hevibändin. Herättelin niiden maltillisempia kollegoja ja otsani kurtistui ponnistuksesta, kun yritin palauttaa mieleeni edellisillan tapahtumat. Onnistuinkin osittain ja jouduin uudelleen ponnistelemaan unohtaakseni ne.

roskaa

Takahuoneessa esinainen Impi Alhorinta asetteli nutturaansa. Tavoilleen uskollisena hän oli valinnut vaatetukseen tyylikkään kokonaisuuden, joka koostui valkoisesta puserosta, harmaasta villatakista sekä siihen sointuvasta harmaasta hameesta. Hän oli jo eläkeikää lähentyvä neiti-ihminen, muodot kuin silityslaudalla ja huumorintaju kuin skorpionilla. Hänen suupeliinsä olivat piirtyneet katkerat juovat ja silmistä peilautuivat elämättä jääneen elämän muistot. Mutisin vaimean tervehdyksen ja hän mulkaisi minua nuuhkaisten samalla epäluuloisesti. Onneksi olin sentään ehtinyt käydä suihkussa.

”Pöydälläsi on joukko vastatulleita kirjoja, ne pitää luokitella ja luetteloida”, Impi sanoi sitruunansuloisella äänellään, joka antoi aivan uudenlaisia musiikillisia virikkeitä takaraivobändilleni.

Nyökkäsin lyhyesti koettaen samanaikaisesti sekä näyttää skarpilta että pidätellä irvistystä, joka väen vängällä kohosi kasvoilleni.

”Voisit myös soittaa ja ottaa selvä, missä se lastenkirjalähetys viipyy”, Impi jatkoi.

”Eihän se nyt vielä niin paljon myöhässä ole”, sanoin vain jotain sanoakseni, ettei hän luulisi viinan vielä kokonaan syövyttäneen aivojani. ”Ja sitä paitsi... ei kai niitä kirjoja kukaan edes kaipaakaan!”, menin sitten möläyttämään ja päätin viinan tuhojen ilmeisesti olevan suurempia, kuin olin arvanut.

Yllätyksekseni Impi oli kuitenkin samaa mieltä kanssani: ”Niin... se on valitettavasti totta. Nämä nykyajan lapset eivät enää ymmärrä kirjojen ja lukemisen arvoa”, hän huokaisi. ”He vain katsovat televisiota ja pelaavat tietokonepelejä...”

”Ehkä meidän pitäisikin unohtaa kirjat ja ruveta panostamaan videopeleihin”, naurahdin ja nyt tiesin menneeni ehdottomasti liian pitkälle.

Impi katsoi minua synkkänä kuin pitkän linjan kirjastotäti, joka näkee elinikäisten ihanteidensa onnahtelevan kohti hautaansa. Oikeastaan se oli ihan ymmärrettävä, sillä hän oli pitkän linjan kirjastotäti ja olin juuri kehottanut häntä postittamaan hautajaiskutsut.

Hämmentyneesti yskäisten pakenin pöydälläni odottavan kirjapinon taakse, kaivoin YKL:n esiin ja rupesin töihin. Vähitellen sain aivoni käyntiin ja kapinalliset aivosolutkin vaihtoivat rauhallisempaan musiikkityyliin.

Kello yksitoista Impi kävi avaamassa ulko-ovet. Määrätietoisin askelin hän käveli tuulikaappiin ja jäi kelloaan tutkien odottamaan, että voisi avata oven täsmälleen oikeaan aikaan.

Heti oven auettua sisään työntyi anteeksipyyttävän näköisen harmaantunut pieni ukkeli, jonka olin itsekseni ristinyt Kirjastozombieksi. Hän luuhasi kirjastossa kaikki päivät eikä koskaan puhunut sanaakaan kenenkään kanssa, nytkin hän kiirehti katse alas luotuna jonnekin hyllyjen kätköihin. Vaikka hän luki kirjaston kirjoja varmasti enemmän kuin kukaan muu asiakkaamme, koskaan hän ei lainannut mitään eikä siten kaunistanut

kirjastossa

Björn M. Krämarback

lainaustilastojakaan. Ehkäpä hän ei vain uskaltanut tulla pyytämään kirjastokorttia, tuumin hieman ärtyneenä.

"No", kohautin olkapäitäni. "Tässä hommassa näkee kaikenlaisia", tuumin ja keskityin taas työhöni.

Minut keskeytti viisi tummanruskeisiin kaapuihin pukeutunutta miestä, jotka asettuivat aura-muodostelmaan pöytäni eteen. Ylös vedetyt huput kätkivät heidän kasvonsa nenää ja suun seutua lukuunottamatta.

"Hän oli parikymmenkesäinen, pitkät oljenkeltaiset hiukset valuivat vapaina alas selkää... tuijotin hänen varttaan suu auki enkä saanut vastatuksi."

"Suokaa anteeksi, me etsimme erästä kirjaa", sanoi etummainen tyyppi, jonka kaulassa riippui viisisakaraisen tähden muotoinen koru.

"Niin, sen vuoksi useimmat ihmiset tänne tulevat", hymyilin aurinkoisesti.

Huppumiesten huumorintaju näytti kuitenkin olevan samankaltainen kuin Impin, joten väänsin kasvoni peruslukemille. "Mikähän kirja olisi kyseessä, tiedustelin ja muistutin hiljaa itselleni, että tämä on palveluammatti ja asiakas on kirjastossakin kunin-gas.

"Kirjan nimi on Necronomicon ja sen on kirjoittanut hullu arabi Abdul Al-Hazred", sanoi pentagrammimies tummalla äänellä. "Se käsittelee noituutta, demonien manaamista ja sen sellaista." Hänen toverinsa huokuivat äänetöntä yhtämielisyyttä.

"Sitten sen pitäisi varmaankin löytyä rajatiedon luokasta", sanoin ja käännyn tietokonepäätteeni puoleen. "Siis Abdul Alhh... tuota... mikä sen kirjan nimi olikaan?"

"Necronomicon."

"Ai niinpä... öh... Kuinka se kirjoitetaan?"

"N-E-C-R-O-N-O-M-I-C-O-N", joukon ilmeinen johtaja luetteli tottuneen oloisesti ja minä naputtelin sanan päätteeseeni.

"Kyllä vain", sanoin. "Näköjään meillä on se käsi-kirjastossa. Tulenko etsimään sen teille?"

"Kiitos, olisimme mielissämme."

Lähdin johdattamaan heitä kohti käsikirjastoa. Hyllysten lomassa yllätimme Kirjastozombien, joka seisoi siellä lukemassa jotakin kirjaa. Hän hätkähti huomattaessaan meidät, sujautti kirjan takaisin paikalleen ja asettui kyräillen tutkiskelemaan kirjojen selkiä, kun ohitimme hänet.

Käsikirjaston okkultisten teosten valikoima oli melko suppea ja kaivattu teos löytyikin heti ensi silmäyksellä. Se oli isokokoinen ja vanhannäköinen kirja, jonka nahkakannessa oli koristelias pentagrammi.

"Kas vain", sanoin ja osoitin riipusta puhemiehen rinnuksella. "Samanlainen kuvio kuin teidän korussanne."

"Luonnollisesti", hän vastasi kuivasti, tarttui kirjaan ja avasi sen. "Erinomaista, juuri tätä me etsimme."

"Valitettavasti ette voi lainata sitä..."

"Ei haittaa. Voimme kai tutkia sitä täällä", sanoi päämies ja ilmeisesti katsoi minua, vaikka varmaan voinut olla, koska en nähnyt hänen silmiään.

"Totta kai", vastasin. "Tuolla edempänä on myös pöytä ja tuoleja..."

"Kiitos. Me olemme mielellämme tässä."

"Kuten haluatte."

Palasin keskeytyneen luokitustyöni pariin mutta en ehtinyt vielä päästä uudelleen vauhtiin, kun tulin taas häirityksi. Epäselvän äännähdyksen säestämänä leijui vieno orvokintuoksu sieraimiini ja kohottaessani katseeni näin elämäni upeimman ilmestyksen.

Hän oli parikymmenkesäinen, pitkät oljenkeltaiset hiukset valuivat vapaina alas selkää ja suurten sinisten silmien alla nöpönenä johdatti katseen pie-

neen suppusuuhun. Huomiota herättävin piirre olivat rinnat, jotka varmaan olisivat joutuneet liian tiukkaan puristukseen D-kupeissa, mutta toisaalta hän ei näyttänyt rintaliivejä kaipaavankaan, sillä nannit saivat esteettä piirtyä valkoisen t-paidan kankaaseen. Alavartaloa tiukasti myötäilevien farkkujen vyötärö oli ällistyttävän kapea eikä kuitenkaan näyttänyt puristavan mitenkän tukalasti.

"Voisitko auttaa minua", hän kysyi hiljaisen sointuvalla äänellä. Tuijotin yhä hänen varmaan suu auki enkä saanut vastauksia. Hän punastui kainosti ja laski katseensa alas.

Ravistauduin hereille ja aloin soperrella jotain sekavaa: "Anteeksi, minä... minä en ole koskaan nähnyt... tuollaisia..." Tässä vaiheessa tulin sentään niin tolkkuihini, että älysin tukkia suuni ja vaihtaa puheenaihetta. "Niin... öh... kuinka voin palvella?"

"Minä etsin kirjallisuutta... tuota..."

"Sen takia useimmat tänne tulevat", hymyilin ja löysin taas luonteenomaisen itsevarmuuteni. "Minäkäläistä kirjallisuutta?"

Puna syveni hänen poskillaan, joiden syvää rusketusta peitti vaalea, pehmoisennäköinen nukka. Äkkiä minut valtasi lähes vastustamaton halu sivellä sitä. "Niin, siis... tarvitsen... Se liittyy seksuaalisuuteen..." Hänen äänensä tukahtui ja hän löysi jotain ilmeisen kiinnostavaa katseltavaa varpaittensa seutuvilta. Varmasti hänen varpaansakin olivat hyvin suloiset.

"Vai rajumpaa? Millä tavoin rajumpaa?"

"Sellaista... kahleita ja sitomista ja piiskaa..."

"Vai seksuaalisuuteen... selvä juttu, mutta miltä kannalta haluat seksuaalisuutta tarkastella...?" kysyin ja tyttö näytti hyvin hämmentyneeltä. "Tarkoitin, että olisiko kyse fysiologisesta, kulttuurihistoriallisesta tai kenties kansatieteellisestä näkökulmasta", tarkensin.

"Lähinnä olisi kyse... tuota... seksistä..." tyttö kuis-kasi ja hänen kaino olemuksensa herätti miehiset

suojeleuvaistoni.

"Jaha, jaha, siinä tapauksessa lienee syytä lähteä tutkimaan lääketieteen hyllyä", sanoin syvän rauhoittavalla äänellä ja lähdin johdattamaan häntä oikeaan suuntaan.

Ohitimme huppumiehet, jotka istuivat piirissä lattialla ja mumisivat matalalla äänellä. He olivat piirittäneet lattiaan pentagrammin ja asettaneet sen kunkin kärjen kohdalle mustan vahakynttilän. Necronomicon lepäsi avattuna kuvion keskustassa. Juuri tuolla hetkellä yksi miehistä raapaisi tulitikun palamaan.

"Anteeksi", katsoin aiheelliseksi keskeyttää heidän puuhansa. "Ette kai te vain aio ruveta tupakoi-maan?"

Mumina keskeytyi ja kaikki viisi käänsivät huppunsa aukon minua kohti. "Emme suinkaan", sanoi riipuksen haltija.

"Hyvä, täällä sisätiloissa ei nimittäin saa tupakoida", sanoin rauhoittuen. "Pyydän anteeksi, että häiritsein."

"Ei se mitään." Miehet jatkoivat kuoromuminaansa ja tulitikkumies alkoi sytyttää kynttilöitä. Jatkoimme tytön kanssa lääketieteen hyllylle.

"Tässä on erilaisia seksologisia teoksia, tämä esimerkiksi käsittelee ehkäisyä ja tuo seksuaalisuuden ja yleisen terveydentilan välistä suhdetta", aloin asiantuntevasti esitellä. "Voisitko vielä vähän tarkentaa, millaisia kirjoja oikein etsit?"

"Niiden pitäisi neuvoa... siis opastaa..." tyttö haki oikeaa ilmaisua.

"Ai, ihan konkreettista opastusta itse asiasta?" riensin auttamaan.

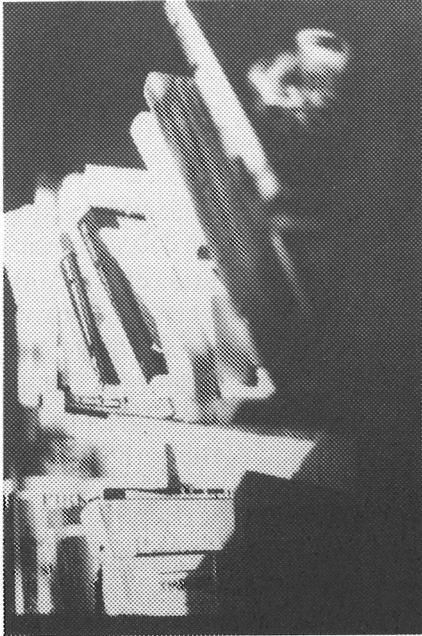
"Niin juuri", tyttö huokaisi helpottuneena.

"Siinä tapauksessa jokin tällainen olisi varmaan sopiva. Tässä on Rakasta hellästi ja Opas hyvään rakkauteen ja näitähän löytyy." Avasin yhden kirjan ja asetuin hänen kylkeensä jotta hän pääsisi kunnolla tutkimaan teoksen runsasta ja erittäin valaisevaa kuvitusta. Orvokkiparfyymien tuoksu oli huumaaava ja tytön keskittyessä esittelemiini kirjoihin minä ihailin hänen suloisia korvalehteään.

”Tämäkään ei taida olla ihan sitä, mitä... Pitäisi olla vähän niin kuin... rajumpaa”, hän sopersi liikuttavan hämmentyneenä.

”Vai rajumpaa? Millä tavoin rajumpaa?”

”Sellaista... kahleita ja sitomista ja piiskaa...”

Suuni loksahdi auki ja jäin sanattomana tuijottamaan tuota suloista olentoa, jonka maailmassa ei olisi uskonut millään rumalla ja väkivaltaisella olevan sijaa. Tyttö hämmentyi hiljaisuudesta entisestään, loi nopean vilkaisun kasvoihini ja laski taas katseensa. Lopulta muistin, että olen sentään akateemisen koulutuksen saanut moderni ja ennakkoluuloton henkilö.

”No niin, mikäs siinä... jokaisella on omat mieltymyksensä eikä makuasioista sovikiistellä...” sanoi isällisin äänenpainoin ja taputin häntä rauhoittavasti olalle. Tyttö nyyhkäisi.

”E...en minä sellaisesta pidä, mutta poikaystäväni... Hän ei saa...sitä... toimimaan, ellei saa ensin vähän virikkeitä ja...” Kuuntelin entistä ällistyneempänä, kun tyttö painautui nyyhkyttämään olkaani vasten: ”Minä olen yrittänyt sanoa hänelle, että se ei ole oikein normaalia... etteivät ihmiset yleensä sillä tavalla... Mutta ei hän kuuntele...”

”Poikaystäväsihän on täysi raakalainen!” kauhistelin. ”Miksi siedät moista hirviötä? Jätä hänet!” Tyttö katsoi minua hämmästyneenä.

”Enhän minä voi”, hän sanoi. ”Sinä et tunne häntä, hän on oikeasti ihan avuton, kuin pikkulapsi... loppujen lopuksihan se on vain leikkiä”, vaikka minusta vähän liian rajua, mutta silti... pojat ovat poikia...” tyttö huokaisi ja hänen suuret silmänsä kimalisivat kyyneleisinä. Ymmärsin niiden etsivän apua ja neuvoa, vaikka hänen suunsa puhui eri kieltä: ”Sitä paitsi Yrjö on kaikki, mitä minulla on... Kuka minut huolisi, jos... Ei, ajatus on aivan mahdoton”, tyttö pudisteli päätään.

Laskin kirjat lajittelemattomaksi läjäksi tyhjään paikkaan hyllyssä ja kiersin käteni suojelevasti hänen ympärilleen. ”Huolisi...? Sinut?! Voi tyttö pieni...” Hän kirkaisi ja irrotin nopeasti otteeni hänestä. ”Hei, ei sinun minua tarvitse pelätä, en minä...” aloin rauhoitella häntä, mutta huomasin sitten, että hänen kauhistunut katseensa oli suuntautunut jonnekin selkäni taakse.

”Mikä tuo on?” hän kuiskasi ja painautui entistä tiiviimmin minua vasten. Tunsin hänen hennon vartensa vapisevan kauttaaltaan, joten kiedoin käteni uudestaan hänen ympärilleen kääntyessäni katsomaan pelästyksen aiheuttajaa. Näin epämääräisen vaaleanpunaisen ektoplasman leijuvan käytävän poikki ja liukuvan oikeanpuoleisen kirjahyllyn lävitse.

”Ai tuo... ei hätää, se oli vain Kadotettujen Kirjojen Henki. Se aina vaeltelee täällä levottomana ja etsii palauttamatta jääneitä ja varastettuja kirjoja. Se on ihan mukava henki eikä sitä tarvitse pelätä, kunhan sinulla ei ole selvittämättä jääneitä myöhästymisiä”, lohdutin kaikkein miehekkäimmällä äänelläni vakuuttaakseni, että minun seurassani ei pelättävää ollut senkään vertaa, olinhan sentään pätevä kirjastoauktoriteetti. Tytön rauhoittuvassa katseessa hehkui lapsenomainen luottamus ja aioin juuri palata kritisoimaan hänen poikaystävänsä luonteenpiirteitä, kun oikeanpuoleisen hyllyn takaa kajahti vihlova tuskanhuuto.

”Mitä...” tyttö säikkyi jälleen. ”Ääh, Kadotettujen Kirjojen Henki löysi vain jonkun, joka ei ollut hoitanut velvoitteitaan. Ei siinä muuten mitään vikaa olisi, mutta siivoojat aina marisevat, kun joutuvat keräämään jäännökset... heidän mielestään kirjastossa ei pitäisi syntyä sellaista sotkua.” Kirjastozombie kääntyi hyllyrivien välistä meidän suuntaamme, mutta huomattessaan meidät kääntyi nopeasti takaisin.

"Kuule, täällä on vähän levotonta", sanoin tytölle. "Mitä jos menisimme kahvihuoneeseen. Siellä voisimme jutella rauhassa."

Johdatin hänet ohi informaattikon tiskin, jonka luo-
na joku asiakas oli kysymässä Impiltä neuvoa. Impi
vilkaisi meitä pahansuovasti ja huomasi hänen
katseensa kiinnittyvän erityisesti seuralaiseni

"Kohottaessani katseeni näin tyttöni kirmaisevan video-epelin editse paljaat rinnat viekoittelevasti pompahdellen."

muodokkaaseen vartaloon. Entistä happamamman
näköisenä hän kääntyi taas asiakkaansa puoleen.
Jatkoimme takahuoneen kautta pieneen keittiöön,
joka toimi henkilökunnan ruoka- ja kahvitaukojen
tilana. Sillä hetkellä siellä ei ollut ketään muuta,
joten suljin oven perässämme ja lukitsin sen, var-
muuden vuoksi. Käännyin tytön puoleen ja nyt
pienessä suljetussa huoneessa hänen orvo-
kintuoksunsa ja hentoinen olemuksensa vaikutti
minuun entistä voimakkaammin.

"Uskotko rakkauteen toisella silmäyksellä?" kysyin.

Tilanne selvästi hämmensi häntä. "Minä en oikeas-
taan tunne muita miehiä kuin Yrjön", hän kuiskasi
ja hänen huulensa värähtivät pidätetystä tunne-
kuohusta. "Aina, kun hän lukitsee huoneen tuolla
tavalla, minua hirvittää, koska tiedän, mitä silloin
on tulossa... Mutta tiedätkö, sinun seurassasi minua
ei pelota lainkaan... tiedän, että sinä et tekisi minul-
le mitään pahaa."

"Minusta tuntuu, että olen rakastunut sinuun", sa-
noin. "Sinun hiuksiisi, jotka loistavat kypsän vil-
japellon kultaa, sinun silmiisi, joissa hehkuu suvinen
taivas, sinun suuhusi, joka on kuin tulppaanin kuk-
ka, sinun kaulaasi ja... kaikkeen!"

"Minä... en ole koskaan tuntenut näin..." tyttö sanoi
epäröiden.

"Unohda poikaystäväsi, hän ei ole sinulle riittävän
hyvä. Hento kukkanen kaipaa hellyyttä ja huolenpi-
toa, ei ruoskaa ja lyöntejä."

"Ehkä olet oikeassa... pelkään ettei Yrjön ja minun
suhde loppujen lopuksi voi toimia, tyttö myönteli."

"Jätä hänet siis, tule minulle!"

Varovasti hän astui askeleen eteenpäin ja or-
vokintuoksun vallatessa tajuntani kaappasin hänet
syliliini. Hän painautui minua vasten ja raotti pehme-
ät huulensa vastaamaan kuumaan suudelmaani.
Pikitimme tuota rakkauden ensi yhteyttä ennen-
kuin hengästyneinä erkanimme.

Silloin en kyennyt enää hillitsemään tunteitani.
Ojensin käteni ja tarrasin hänen daisareihinsa. Hän
vaikutti yllättyneeltä mutta ei kuitenkaan
vastentahtoiselta, päinvastoin heräävä kiihko loisti
hänen silmissään, kun hän nopealla liikkeellä tart-
tui t-paitaansa ja vetäisi sen päänsä yli. Villiintyvä
katseeni hyväili täyteläisiä rintojaan, joiden nännit
jäykistyivät kutsuasentoon, ja tunsin housujeni käy-
vän ahtaiksi.

Tartuin tytön käteen ja opastin häntä havaitsemaan
asian. Varovasin liikkein hän aukaisi vetoketjun ja
ylpeyteni ponnahti esiin innokkaana kuin vieteri-
ukko. Tyttö katsoi sitä hämmästyneenä. "Oi, tuo on
ihan erilainen kuin Yrjöllä. Hänen ei ole noin...
kolho...", tyttö huokaisi ja laskeutui polvilleen etee-
ni.

Tunsin hänen kuuman henkäyksensä ja suljin
silmäni...äkkiä herkän tunnelman särki kirjas-
tosalista kuuluva sekoitus karjuntaa, kirkunaa ja
konetuliaseen rätinää. Väkivalloin tungin itseni ta-
kaisin housuihini ja harppasin avaamaan oven.

"Ruiskuttaen verta kuin suihkulähde torso tömähti lattiaan... - Ei hän oikeastaan ollut paha ihminen, hän ei vain tullut toimeen tämän yhteiskunnan kanssa."

Keskellä aulaa seisoi hintelä rillipää, josta karjunta
oli lähtäisin. Kirkumisesta huolehtivat asiakkaat,
joita räpäle lasautteli autuaammille lainaamismaille
Valmet m/62 -rynnäkkökiväärillään. Aseen lisäksi

tyypillä oli yllään maihinnousukengät, maastokuvio-
idut housut, hientahrima hihatonta t-paita sekä taiste-
luby. Musta otsapanta piti joten kuten kurissa
rasvaista tukkaa. Selässään hän kantoi paria kevyttä
kertasinkoa ja taistelubyöstä roikkui muutama vara-
lipas rynnäkkökivääriin.

Impi asteli nuttura tutisten ja sormi ojossa kohti
häirikköä. "Kuulkaas, nuori mies, tämä on kirjasto
ja täällä on oltava hiljaa! Ettekö te lainkaan tunne
kunnioitusta toisten lukurauhaa kohtaan?"

Minirambo ei näyttänyt tunnevan minkäänlaista
kunnioitusta edes tiukkaa kirjastonhoitajaikäneitoa
kohtaan, vaan suuntasi aseensa Impiä kohti.
Esinaiseni olisi pian ollut entistä naista, jollei
Kirjastozombie olisi syöksynyt jonkin hyllyn takaa
ja työntänyt hänet informaation tiskin taakse suo-
jaan. Rääpäle ei piitannut heistä sen enempää vaan
tyytyi nitistämään jonkun kyyristelevän asiakkaan,
jonka aivot levisivät punaharmaaksi massaksi his-
torian hyllylle.

Tyttö oli pujahtanut vierelleni ja katseli kummissaan
hävitystä. Kaikessa kiireessä hän oli unohtanut etsiä
t-paitansa ja paljaat rinnat pompahtelivat ter-
hakkaasti hänen liikkeittensä tahdissa. "Yrjö!" hän
älähti pyssynilkille. "Mitä ihmettä sinä oikein teet?!"

Tyyppi käännähti ja ilahtui selvästi tunnistaessaan
tytön, hän ei näyttänyt lainkaan huomaavan tämän
puolipukeisuutta. "Hei, beibi. Mä tulinkin hakeen sua",
hän kimitti äänellä, jonka oli vaikea uskoa lähtevän
samasta suusta kuin äskeisen karjunnan. "Mulle tuli
ikävä."

"Voi Yrjö pieniä", tyttö torui. "Itsehan sinä lähetit
minut tänne asialle, etkö muista... Ja katso nyt, min-
käläisen sotkun sinä taas olet saanut aikaan!"

"Niin joo, rillipää mutisi häpeilevän näköisenä.
"Sori." Sitten hänen kasvonsa taas valkenivat.
"Mut mä pääsin lopultaki läpi sen SuperMario
XXXVII:n viitostason. Sun olis pitänyt olla
näkemässä."

"Hienoa, että sait sen selväksi. Minähän sanoin, että
kyllä sinä sen vielä hoidat."

"Joo, se oli tosi kivaa. Kuule, mennään heti kotiin,
niin mä voin pelata sen uudestaan ja säkin näät,
kuinka mä meen sen läpi!"

"Tuota", tyttö epäröi ja vilkaisi minua. Rupesin
kiihkeästi viittelehtien ja ilmehtien viestimään, että
nyt ei ollut psykologisesti paras mahdollinen hetki
kertoa entiselle poikaystäväälle, että tämä on enti-
nen poikaystävä. Tyttö ei kuitenkaan enää huo-
mannut varoituksiani. "Yrjö kulta, minä en taida
enää tulla kotiin", hän sanoi.

Rillipään naama venähti, kun hänen aivonsa yritti-
vät analysoida korvien välittämää viestiä. "Täh?"
hän sanoi.

"Minä aion jättää sinut," tyttö sanoi. Seuranneessa
haudanhiljaisuudessa minä katsoin parhaaksi ku-
martua lainautiskin alle kätetyn lasivitriinin ää-
reen. Lasiin oli punaisin kirjaimin painettu teksti:
"Kouluhallituksen virallinen hankalien asiakkaiden
rauhotusväline. HÄTÄTILANTEESSA RIKO
LASI."

**"Minä... en ole koskaan tuntenut
näin..." tyttö sanoi epäröiden...
"pelkään ettei Yrjön ja minun
suhde loppujen lopuksi voi
toimia", tyttö myönteli.**

Tein työtä käskettyä ja sirpaleiden keskeltä poimin
vuoden 1760 mallia olevan hehtaariyssyn, jonka
suu leveni torvimaiseksi. Mäitin ruutia ja rauta-
romua tussarin piippuun ja kirosin typeriä
kunnallispamppuja, jotka satsasivat tuhattomasti
rahaa uusimpaan tietotekniikkaan, mutta unohti-
vatautuaasti turvatoimien kehittämisen. Kun lo-
pulta sain pyssyni ampumakuntoon ja kohotauduin
kartoittamaan tilannetta, oli Yrjö saanut asiat selvi-
tetyksi itselleen ja ruvennut linssit sumentuneina
räiskimään rynnäkkökiväärillään joka suuntaan.

Onneksi kaikki elävät asiakkaat olivat jo ehtineet
käkeä ja suurimmaksi huolenaiheekseni jäi,
koska rääpäle kohdistaisi raivonsa entiseen tyttö-
ystäväänsä. Tämä kyyristeli yhä hänen jalkojensa
juuresta ja koetti varjella itseään käsivarsillaan.
Viittasin tyttöä siirtymään suojaan ja hän syöksyi
viereisen kortistokaapin taakse. Kun hän oli suo-
jassa, kohotin pyssyni ja vedin liipaisimesta.

Tussari jyrähti ja potku oli repäistä olkapääni sijoil-
taan. Laukaus ei ollut kovin huolellisesti tähdätty,
mutta se ei ollut tarpeenkaan. Rautaromulatinkin vei
mukanaan rääpäleen koko pään ja huomattavan

mukanaan räpäleen koko pään ja huomattavan osan yläruumista, jotka levisivät pitkin lattiaa ja seiniä tahmaiseksi kerrokseksi verta, lihaa, aivokudosta ja luunsiruja. Alaruumis huojuu hetken paikoillaan, ilman päätä se olisi voinut selvitäkin, sillä siinähan olivat olleet vain aivot, mutta myös aivolisäke oli tuhoutunut ja sen myötä alhaisimmankin tason motoriikka. Ruiskuttaen verta kuin suihkulähde torso tömähti lattiaan.

Savuavaa tussaria puristaen astelin kortistokaapille ja autoin tytön ylös. Hän painautui kainalooni ja katsoi murheellisena poikaystävänsä jäännöksiä. "Yrjö parka", hän nyyhkäisi. "Ei hän oikeastaan ollut paha ihminen, hän ei vain tullut toimeen tämän yhteiskunnan kanssa." Tyttö kohotti katseensa minun silmiini. "Hänellä ei koskaan ollut muita ystäviä kuin Super Nintendonsa.

Kirjastozombie auttoi Impiä pystyyn tiskinsä takaa ja tämä näytti kovin eksyneeltä seistessään kaiken hävityksen keskellä nuttura auenneena ja ruskeiden hiusten heilahdellessa sekaisina niskassa. "Kiitos", hän sai takellettua Kirjastozombielle.

Asiakkaitakin alkoi ryömiä esiin piilopaikoistaan. Joku nainen oksensi nähdessään Yrjön jäännökset. Ulkoa kuului outoa suhinaa.

Katsoessani ikkunasta näin lentävän lautasen laskeutuvan taivaalta ja jäävän leijumaan kolmisen metriä maan pinnan yläpuolelle. Sen pohjasta työnnytti esiin lieriö, jonka kylkeen avautuvasta aukosta ilmestyi kaksi hahmoa. Vasemmanpuoleinen oli pitkä vitivalkoinen laiheliini, jonka iso pää näytti hohtavan omaa valoaan. Sillä oli suuret mustat silmät, pieni suu eikä lainkaan nenää, korvia tai minkäänlaista karvoitusta. Se näytti täysin alastomalta, vaikka mistään ei voinut päätellä sen sukupuolta tai oliko sillä edes sellaista. Oikeanpuoleinen hahmo hämmästytti minua kuitenkin enemmän. Hän oli hoikka ja kaitakasvoinen silmälasipäinen mies, jonka lyhyehköksi leikattu tukka oli charmantisti harmaantunut. Yllään hänellä oli suorrat housut ja rento college-pusero ja hän näytti hyvin mielteliäältä astellessaan saattajansa rinnalla ovesta sisään. Yllättyneisyyteni johtui siitä, että tunsin hänet: edessäni seisoi ilmielävänä vanha informaatiotieteen professorini Pena Permanentti.

"Tervehdys, Maan asukkaat", lausahti valopää (se vasemmanpuoleinen). "Me tulemme Infolandiasta ja olemme ylittäneet ajan ja ulottuvuuksien rajat saadaksemme apua ikuiseen taisteluamme

Entropian ja Hälyn voimia vastaan. Katsoimme hyväksi kääntyä suurimman informaatioauktoriteettinne puoleen, mutta valitettavasti...", olio huokaisi syvään ja viittasi alakuloisesti professori Permanenttiin. "Valitettavasti tästä ei ole paljoakaan iloa. Se vain höpisee jostakin backlandista ja piirtelee kolmioita."

"Niin", sanoi professori Permanentti, kohensi silmälasiansa asentoa ja katsoi mielteliäästi lattiaan. "Kysehän on siitä, että termillä informaatio voidaan tarkoittaa hyvin monia eri asioita..." professori vaiken, siirsi katseensa seinään ja jatkoi tovin

"Professori Permanentti jätti lopulliset jäähyväiset luennoitsijan uralleen koruttoman PRUITS-äänien myötä."

kuluttua: "Siis ei ole olemassa vain yhtä merkitystä sanalle informaatio..."

Hän kääntyi tuntiessaan ilmeisesti vastustamatonta halua selventää merkitysten ja tarkoitteiden suhdetta parilla semanttisella kolmiomallilla. Missään ei kuitenkaan näkynyt liitutaulua, joten professori joutui luopumaan mielihalustaan ja palaamaan alkuperäiseen aiheeseensa: "Siis toisin sanoen "informaatio"-termin voi käsittää eri tavoin..." hän sanoi ja vaiken päättyen jälleen tuijottamaan lattiaa.

"Tai kuten Backland asian ilmaisee teoksessaan Information and All the Different Contents of the Word Information in Situations Which May or May Not Occur in the Field of Information Science or Otherwise, joka ilmestyi vuonna..."

"Ymmärrätkö nyt", sanoi ufotyyppi masentuneen näköisenä. "Eihän meillä ole tälle mitään käyttöä. Kuvitelkaa, että me heittäisimme sen Entropian ja Hälyn joukkojen eteen... korkeintaan ne nauraisivat itsensä kuoliaiksi..."

Ufomiehen surkuttelu keskeytyi, kun selkäni takaa alkoi kuulua kovaa ryskettä. Kääntyessäni näin kirjahyllyjen keskelle ilmestyneen olion sekä viiden huppumiehen polvistuneena palvomaan sitä. Olento oli massiivinen musta möykky, jolla oli pää ja jonkinlainen keskiruumis, mutta jalkojen sijasta

lääjä kiemurtelevia lonkeroita. Silmät olivat kuin kaksi suurta kuvaruutua ja ammottavasta kidasta kumpusi jatkuvana äänivyörynä hirveä piipitysten ja vinkunan sekamelska. Se piteli yhdessä kädessä diskettilaatikkoa ja toisessa joystickia, kolmannella ja neljännellä kädellään se nosti ylös läheisen kirjahyllyn ja ahtoi sen kitaansa kirjoineen kaikkineen. Siinä sivussa se tuli nielaisseeksi jonkun asiakkaan ja yhden huppuniekankin.

"Oi ei!" Älähti ufohyypiö. "Sehän on video-epeli, Entropian ja Hälyn hirveimpiä palvelijoita! Miten ihmeessä se tänne on ilmestynyt...?" Näin lausuttuaan ufomies käännähti sulavasti ja pötki takaisin aluksensa suojaan. Alus ei kuitenkaan saman tien ampaissut taivaalle, vaan jäi hiljaa aloilleen leijumaan.

Minulla ei ollut aikaa ruveta ufotutkijaksi, sillä näin video-epelin tarttuvan taas uuteen kirjahylllyyn. Ilmeisesti se ei pitänyt itse hyllyjä hyvänmakuisina, sillä tällä kertaa se tyytyi ravistelemaan kirjat avo- naiseen kitaansa ja paiskasi sitten tyhjän hyllyn menemään. Onnettomuudeksi hylly jysähti paikkaan, jossa professori Permanentti vielä itsekseen höpisten pohdiskeli informaatio-termin eri ulottuvuuksia. Kuulin vielä hänen mutisevan jotakin informaatiosta esineenä, ennenkuin hän jätti lopulliset jäähyväiset luennoitsijan uralleen koruttoman

PRUITS-äänien myötä.

Video-epelin tarttuessa uuteen hyllyyn Kirjastozombie ryntäsi pelastamaan jotakin tärkeänä pitämäänsä kirjaa. Hän jäi epelin lonkeron vangiksi ja näytti joutuvan hirviön seuraavaksi ateriaksi. Apuun syöksyi kuitenkin Impi, joka heitti epeliä luokitusoppaalla päin näköä. Hirmu kiinnostui kirjasta ja unohti Kirjastozombien, joka Impin avustuksella pääsi irti lonkeron otteesta.

Seinustalla Kadotettujen Kirjojen Henki vaikersi nähdessään satojen kirjojen päätyvän epelin kitaan. Tätä menoa ei koko kirjastossa pian olisi jäljellä ainuttakaan kirjaa. Henki ei kuitenkaan mahtanut mitään suurelle video-epelille, joten se joutui seuraamaan kauheutta sivusta.

Päätin, että asialle oli tehtävä jotakin. Koska ei ollut aikaa ruveta lataamaan hehtaariympäryä uudestaan, heitin sen menemään ja kiinnitin katseeni rynnäkkökivääriin, joka lojui edelleen apinamiehen jäännösten vierellä. Mutta ennenkuin ehdin lähteä liikkeelle, Kirjastozombie juoksi luokseni.

"Hetkinen", hän sanoi ja se oli ensimmäinen sana, jonka koskaan kuulin hänen suustaan. "Minä tiedän jotain näiden Entropian ja Hälyn olentojen fysiologiasta. Ainoa tapa pysäyttää video-epeli on estää sen ravinnonsaanti."

"Millä helvetillä sinä sen ravinnonsaannin aiot estää?!" ärjyin vihasena. "Odottaa, että se ehtii syödä koko kirjaston, vai?"

"Ah, mutta video-epeli ei saakaan energiaansa syömällä", Kirjastozombie hymyili. "Se on vain sen tapa palvella Entropiaa ja Hälyä: hajottaa fyysikaalista informaatiota."

"No, mistä ihmeestä se sitten saa energiansa?" kysyin epäluuloisena.

"Sähköstä."

"Sähköstä?"

"Niin, sähköstä. Todennäköisesti tuollakin yksilöllä on sähköjohto pistorasiaan kytkettynä olettaen tietenkin, että se ei ole niitä uudempia malleja, joilla on oma akku..."

Loistavaa, tähän tästä vielä puuttuikin.

"Katsoin surullisena kirjastosalia joka oli melkoinen sekamelska verta, limaa, ruumiita, paperisilppua ja hajonneita kirjahyllyjä."

Työpaikkaani oltiin syömässä olemattomiin ja ei-köhän höperön vanhan ukkelin pitänyt tulla tekemään selkoa sähkömörköjen uusimmista hienouksista. Valitettavasti minulla ei ollut aikaa selvittää Zombielle, mitä mieltä olin hänen neuvoistaan, sillä huomasin video-epelin lähtevän lonkeroidensa varassa luikertelemaan kohti lastenosastoa.

Sysäsin Kirjastozombien syrjään ja syöksyin kaappaamaan rynnäkkökiväärin. Hapuilin Yrjön taisteluvyötä, joka oli litimärkä ja liukas verestä. Irrotin täysinäisen lippaan, naksautin sen paikoilleen ja tein latausliikkeen. Kohottaessani katseeni näin tyttöni kirmaisevan video-epelin editse paljaat rinnat viekoittelevasti pompahdellen. Hirviölläkin näytti olevan silmää naiskauneudelle, sillä se unohti lastenosaston ja kääntyi tavoittelemaan häntä lonkeroillaan.

Oli korkea aika tarttua tuumasta toimeen. Kohotin rynnäkkökiväärin olkaani vasten ja ammuin lyhyen sarjan epelin selkään. Se ei edes hätkähtänyt. Vaikka tyhjensin koko lippaan, otus ei näyttänyt huomioivan asiaa mitenkään. Se onnistui yhdellä lonkerollaan nappaamaan otteen tytön jalasta ja alkoi määrätietoisesti kiskoa tätä luokseen.

Turhautuneesti kiroten heitin rynnäkkökiväärin menemään ja syöksyin takaisin apinamiehen raadon luo. Koska pää ei ollut enää tiellä, kertasinko oli helppo napata torson selästä. Laitoin singon ampumavalmiiksi, kohotin putken olalleni ja painoin laukaisijaa. Ammus iskeytyi video-epelin selkään ja tällä kertaa toimillani oli jotakin vaikutustakin. Eperi pudotti tytön lattialle ja kääntyi minua kohti silmäruudut yllätyneisyyttä ja kostonhimoa hehkuen.

Otin toisen kertasingon, ja sain sen ampumavalmiiksi ennen kuin otus ehti kimppuuni. Ammuin suoraan päin sen irvistelevää naamaa. Se avasi kitansa ja nielaisi ammuksen. Sitten se irvisti tavalla, jonka tulkitsin vahingoniloiseksi, ja sieppasi kahdella kädellä otteen vyötäröstäni. Huidoin

hirviötä tyhjällä sinkoputkella mutta se reagoi ainoastaan tarttumalla kolmannella kädellä jalkaani. Ammottava kita lähestyi uhkaavasti ja hypnoottisesti välkkyvät silmät vangitsivat katseeni. Olin näkevinäni viiksekkään, punapukuisen pikkumiehen pomppivan pohjattomien kuilujen yli ja litistävän alleen ilkeitä myrkkysieniä.

Sitten vastaan tuli kuitenkin ruma kilpikonna, joka ampui pikkumiestä suurilla sädehtivillä palloilla. Yksi palloista osui ja pikkumies hypähti viimeisen kerran kadotakseen kuvaruudulta. Jäljelle jäi vain välkkyvä teksti: "GAME OVER". Havahduin takaisin aktuaaliseen maailmaan ja huomasin jo roikkuvani video-epelin ammottavan kidan yläpuolella. Kohotin katseeni ehtiäkseni vielä viimeisen kerran nähdä tyttöni ja toivoin hänen ehtineen turvaan. Hän konttasi seinän vierellä määrätietoisena näköisenä kohti ulko-ovea.

"Hassua", ajattelin itsekseni. "En edes tiedä nimeäsi... Mutta ainakin järjestin sinulle pako-mahdollisuuden..."

Kauhistuessa huomasin yhden epelin lonkeroista luikertelevan tytön reitin poikki: hän oli menossa suoraan ansaan eikä huomannut mitään. Avasin suuni huutaakseni varoituksen mutta huomasin sitten että lonkero näytti ihmeen ohuelta, oikeastaan se ei edes näyttänyt lonkerolta vaan pikemminkin... sähköjohdolta...? Voitonriemuisin elein tyttö tarttui siihen ja tempaisi sen seinästä. Eperi jäykistyi allani.

"TILT", se sanoi ja katosi savupilveen.

Myös minua kannatelleet kädet haihtuivat ja mäiskähdin keskelle lattialle jäänyttä mustaa tahmaa. Kömpiessäni ylös näin tytön rientävän luokseni, hän oli hengästynyt ja ponnistusten nostattamat hikikarpat kimaltelivat hänen

"Mutta entä me?" kysyin. "Etkö sinä rakastakaan minua? Minä haluaisin perustaa perheen ja vakiintua..."

rinnoillaan kuin pienet timantit.

"Sinä teit sen!" hän huudahti kapsahtaessaan kaulaani. "Voi, kuinka olet nokkela. Houkuttelit sen kimppuusi, että minä pääsisin vetämään töpselin seinästä... Tyhmä otus ei tajunnut, ettet sinä todellisuudessa voinut uhata sitä mitenkään..."

Jostain syystä hänen vuodatuksensa sai minut tuntemaan itseni hieman vaivautuneeksi, joten suljin hänen suunsa suudelmalla. Hän vastasi siihen kiihkeän antaumuksellisesti ja tunkeutui kielellään huulteni lomitse tunnustelemaan suuni sisäpuolta. Meidät keskeytti ufomies, joka nyt tilanteen rauhoituttua uskaltautui taas paikalle.

"Erinomaisen hyvin toimittu, valopääheppu sanoi. "Juuri teidänlaisianne älykkäitä taistelijoita me tarvitsemme Infolandiaassa. Tulkaa auttamaan meitä

"Tyttö kurottautui puoleeni ja suuteli minua pehmein huulin. "Minä tulen takaisin, lupaan sen. Odotathan minua?"

Entropian ja Hälyn synkeitä voimia vastaan."

"Olen pahoillani", sanoin yrittäen turhaan vääntää onnellista ilmettäni pahoittelevaksi. "En voi lähteä täältä. Kuten näette, tämä kirjasto on lähes täysin tuhoutunut ja minun..." epäroin huomattessani Impin saapuvan paikalle Kirjastozombien kanssa. "Tuota... meidän on rakennettava kaikki alusta."

Ufomies katsoi minua hämmästyneenä: "Eihän sinun tarvitse täältä minnekään lähteä, emme me sinua halua. Aivottomia riehuja meillä on kyllä riittämiin Infolandiaassakin." Tyyppi kääntyi tytön puoleen: "Sen sijaan teidän määrätietoinen toimintanne, hyvä neiti, oli jotakin, mitä ei joka päivä näe. Te ette antanut video-epelin hirveän ulkomuodon harhauttaa itseänne vaan iskitte sitä suoraan sen heikoimpaan kohtaan... Tyttö punastui vaatimattomana.

"Korostatte liiaksi minun tekojani, yksin en olisi siihen kyennyt. Sitä paitsi en olisi edes tiennyt, mitä tehdä ilman tätä herrasmiestä tässä..." hän viittasi Kirjastozombieen. "Hänen neuvonsa olivat aivan

ratkaisevia."

"Myös te olisitte arvokas apu meille Infolandiaassa, ufomies sanoi Kirjastozombielle. "Olisitteko halukas lähtemään mukaamme?"

"Kiitän tarjouksestanne, vastasi Kirjastozombie kumartaen jäykästi. "Jos olisin nuorempi, en vastaisi kutsuunne kieltävästi. Valitettavasti ikäni ei enää salli seikkailuja." Hän vilkaisi lämpimästi Impiin, joka painautui hänen kylkeensä. "Ja minä olen tainnut löytää toisenkin syyn jäädä tänne..."

"Kunnioitan tahtoanne", ufomies sanoi ja kääntyi taas tytön puoleen. "Teitä sensijaan ei ikä haittaa. Te edustatte sitä realistista älykkyyttä, jota Entropia ja Häly suuresti kammoavat. Infolandia tarvitsee apuunne, pyydän, älkää hylätkö meitä."

"Minä..." tyttö epäröi ja vilkaisi minua. "Hyvä on, minä tulen", hän sanoi sitten ufoilijalle.

Hämmästyin ja tartuin hänen käsivarsiinsa. "Mutta entä me?" kysyin. "Etkö sinä rakastakaan minua? Minä haluaisin perustaa perheen ja vakiintua..."

"Voi oma rakkaani", tyttö sanoi ja kyynелеet kostuttivat hänen silmänsä. "Haluaisin niin kovasti jäädä luoksesi ja perustaa perheen ja synnyttää sinulle lapsia... Mutta minua kutsuvat suuremmat velvollisuudet, ymmärräthän. Kokonainen maailma on hädässä ja jos minä voin jotenkin auttaa heitä, silloin ei kahden pienen ihmisen onni voi nousta etusijalle."

"Minä ymmärrän", huokaisin. "Olet oikeassa, sinä teet, mitä sinun täytyy tehdä... ja se saa rakkauteni sinuun kasvamaan entistä syvemmäksi, vaikka siihen sekoittuukin katkera maku..."

Tyttö kurottautui puoleeni ja suuteli minua pehmein huulin. "Minä tulen takaisin, lupaan sen. Odotathan minua."

"Minä odotan."

Ja niin tyttö kääntyi ja tanssahdelti lautasen sisäänkäyntiin ufomiehen rinnalla. Oviaukko sulkeutui heidän takanaan ja lieriö painui takaisin aluksen sisään. Tasaisesti kiihdyttäen ufo ampaisi taivaalle ja katosi auringon häikäisyyn. Vasta silloin muistin, etten vielääkään tiennyt hänen nimeään, pienen orvokintuoksuisen tyttöni.

Huokaisten käännyn ja näin Kirjastozombien ja Impin lämpimässä syileilyssä vierelläni.

”Sinä pelastit henkeni”, sanoi Kirjastozombie.

”Kuten sinä minun”, vastasi Impi.

”Olemme siis tasoissa... se on hyvä lähtökohta.”

”Mille?”, Kirjastozombie kysyi ja vastaukseksi Impi taivutti hänet rajuun tangosuudelmaan.

Hienotunteisesti käänsin katseeni pois ja näin neljän huppumiehen laahustavan ovea kohti. ”Vaikuttaa siltä, että suuri video-epeli on suvainnut poistua keskuudestamme, sanoi pentagrammimies. ”Meillä ei siis ole täällä enää mitään tehtävää. Löydätte Necronomiconin käsikirjaston lattialta. Näkemiin.”

”Näkemiin. Pahoittelen kaikkea tätä sotkua”, huusin heidän jälkeensä ja muistin vasta sitten, että huppumiehet eivät itse asiassa tainneetkaan olla aivan sivullisia sotkun syntymiseen. He olivat kuitenkin ehtineet jo lähteä, joten annoin asian olla.

Muutkin asiakkaat poistuivat vähitellen hieman pökertyneen näköisinä ja toivottelin heidät tervetulleeksi toistekin. Sitten katsoin surullisena kirjasto-salia, joka oli melkoinen sekamelska verta, limaa, ruumiita, paperisilppua ja hajonneita kirjahyllyjä. Luodinreiät kirjoivat seiniä, jotka olivat paikoin hiiltyneet siellä, minne sinkolaukausteni pakolieskat olivat suuntautuneet. ”Tulipa melkoisesti roskaa”, huokaisin. ”Tästä eivät siivoojat kyllä pidä.”

